

Мария искаше за последенъ път да се поклони предъ гроба на баща си. Днесъ, къмъ деветия часъ преди пладне, тя трѣбваше да заине за Константиновградъ. Всичко бѣ готово. Кочитѣ, вѣното, изпращачитѣ. Всички кѣщи бѣха окичени съ килими, прѣпорци и дълги вѣяци отъ цвѣтя.

Предъ църквата ги посрещна съ низки поклони монахътъ пазачъ. Мария се обърна къмъ Дафина и стражитѣ:

— Оставете ме за малко сама.

И тя влѣзе съ бавни стѣпки въ църквата, отиде къмъ дѣсния корабъ, запали свѣщи и остави отъ цвѣтята наредъ предъ гробоветѣ на Асѣна, Петра и майка си. Следъ това отиде при Калояновата плоча, колѣнчи, закри лице.

И тамъ, предъ безмълвния, хладенъ мраморъ тя заплака последната си горчивина, последното си отчаяние. Отъ днесъ нататъкъ, по безстрастното ѣ лице никой вече не трѣбваше да прочете дълбоката, разяждаща тайна на сърдцето ѣ.

Тихи стѣпки я накараха да дигне сепнато чело. Задъ нея стоеше, съ свалена шапка, великиятъ боляръ Илица. За пръвъ пътъ Мария забеляза, че сивитѣ кичури край коситѣ му бѣха станала бѣли като снѣгъ. Голѣмото му чело бѣ разорано отъ едри, тревожни бръчки.

— Прости ми, че смутихъ молитвата ти. Но трѣбва че да те видя. Научихме, че ще дойдешъ тукъ преди да тръгнешъ и дебахме всѣки часъ.

Тя стана. Избърса очитѣ си.

— Марио, — пошѣпна тихо великиятъ боляръ, — ти заминавашъ, напускашъ ни. Млада си. Може да ни забравишъ. Животътъ заличава много нѣща. Ала ние всички искаме отъ тебе само едно единствено нѣщо: когато те помолимъ за услуга, да не ни я откажешъ. Защото нито единъ мигъ дѣлото ни нѣма да престане. Потруди се да внушишъ на съпруга си, че България нѣма да види покой дорде не се завърне Иоанъ-Асѣнъ. Ако той иска да има мощни съюзници, нека престане да крепи Борила. А ако намѣренията му сѣ били само да осуети идването на Асѣновия синъ, ако той иска да има за съюзникъ само една